

Et Juleeventyr

Skrevet af Nikolaj Lazic Knudsen

Der var engang en dreng som hed Lauritz. Han blev mobbet i skolen på grund af sit yderst klamme navn. Hver skoledag kunne Lauritz se frem til tabte frokostpenge og buksevand i vildeste grad. *Lebbe Lauritz* kaldte de ham, hvilket Lauritz ikke forstod, for han så i grunden intet galt i at være til piger. Den ledeste bølle på skolen var den vildt intimiderende Hans Jørgen, som gik i 6. klasse, 4 klasser over Lauritz. Han var, kort sagt, en af de store drenge. Lauritz huskede klart den 7. Februar, 2006, hvor Hans Jørgen havde sat ild til Lauritz' projekt, som han havde i sinde at fremlægge - og det værste var, at det var "tag din bedstefar med i skole" dag. Lauritz levede i sandhed i et helvede, hvor det var yderst heldigt, at han ikke forstod konceptet af selvmord endnu.

Lauritz var desuden svært overvægtig.

Og Lauritz' diskriminerende skolekammerater var ikke engang det værste - så nemt var det ikke. Lauritz havde sågar en skizofren moder, som hver dag brillerede med nye metoder hvorpå hun kunne destruere sin søn, fysisk og psykisk. Lauritz huskede som var det i går, at hans moder tvang ham til at skære i sin kanin fordi han ikke havde skyllet sin tallerken ren. Hans mor var heller ej en religiøs kvinde, men hun havde en affinitet for spontane fastesessioner (hvor det kun blev Lauritz, som fastede).

Men Lauritz havde håb - nu var det December! Og dette år skulle Lauritz tilbringe julen hos sin far, som boede i et slumkvarter i Falster. Det var på ingen måde en luksuriøs eksistens, men alt var bedre end Lauritz pinefulde hverdag. Faren, som havde det også klamme navn Benedict, havde for længst fået nok af morens skizofrene svindel og humbug. Nu levede han alene og nød Falsters rolige dagligdag. Desværre havde han været i spjældet i to år for løsgænger i Legoland, så Lauritz var blevet tvunget til at udholde sin mors deciderede tortur. Nu ville det dog endelig ændre sig, og Lauritz kunne slet ikke styre sin spænding. På trods af de tæsk Lauritz havde fået på legepladsen i dag, havde han aldrig været mere lykkelig.

Endelig! Første December var forandringens dag. Nu skulle Lauritz endelig væk fra sin tyranniske tæve af en mor. Hele køreturen til faderens lejlighed var aldeles anspændt. Stilheden blev kun brudt af morens jævnlige hosten og Rammstein sangene, hun havde på sin CD. Sneen var begyndt at falde udenfor, og Falsters mildt forurenede gader lå efterhånden badet i et snehvidt skær, som gav Lauritz håb for en jul, hvor han ikke ville behøve at finde sit mentale "happy place" i et forsøg på at mindske smerten. Moren parkerede sin uimponerende Fiat foran farens affældige lejlighed, hvorefter hun vendte sig om for at se sin tykke søn i øjnene.

"Nu skal du høre, Lauritz," hvæsedde hun, "Benedict er ikke en god mand, det skal du ikke tro. Den måde, han smører brød på... Tja, der er jo ingen tvivl om at han har mord i tankerne."

Det var klart, at hun ikke havde taget sine piller i dag. Så blev hun altid så paranoid.

"Det ville ikke overraske mig hvis hans julegave til dig blev en smørkniv i ryggen. Måske agter han at slagte dig. Din smækfede krop er jo nok til at fodre manden i flere år."

Heldigvis havde Lauritz praktiseret en hjælpemekanisme, hvor gråden kun tog sted mentalt. Han gik ud af det rustne fartøj, og moren ræsedde væk så snart Lauritz ikke længere befandt sig i sædet. Nu var det kun Lauritz tilbage på den trøsteløse parkeringsplads. Lauritz, og den fladtrykte spidsmus på asfalten, som antageligt førhen var blevet kørt over.

Med en kolossal klump i hans tykke hals trådte Lauritz ind i etageejendommen uden elevator og listede op på tredje sal, hvor hans far dvælede. Gulvet var vådt af skimmelsvamp, og lugten i bygningen fik gødning til at virke som en raffineret parfume. Det lykkedes, selv i korridorens knusende mørke, at finde farens lejlighedsnummer - værelse 21. Lauritz overkom sin invaliderende betænkelighed og bankede på døren. Dubiøse lyde kunne høres fra den anden side, men før længe blev døren åbnet.

Dér stod farmand. Ligesom Lauritz huskede ham - svedig, behåret og med yderst sympatiske øjne. Han smilte fra øre til øre.

"Og jeg som troede, det var autoriterne igen. Kom ind, sønnike!"

Citronfarvede vægge og besynderligt fugtige gulvtæpper var at skue i lejligheden. Det forekom Lauritz, at lokalerne viste analogi med dem, man kunne finde i terroristiske henrettelsesvideoer. Men alligevel følte han sig hjemme. Den undertrykkende atmosfære der kunne mærkes hos moren var ikke nugældende. Det eneste, Lauritz med sine begrænsede telepatiske evner kunne sanse, var ren og skær begejstring fra sin fars side. Han oksede rundt i lejligheden som en hooligan på badesalt.

"Kan jeg skaffe dig noget," spurgte han glædeligt, "jeg har Cola hvis du er til soda."

Lauritz fór op.

"Har du Pepsi Max," udbrød han.

"Nej, det har jeg ikke," sukkede faderen med et hint af klinisk depression i stemmen.

"Nå, er det så normal Coca Cola?"

"Øh, nej, det er sådan noget off-brand noget. Det er ret slapt. Jeg har heller ikke noget køleskab, så det er efterhånden lidt varmt."

Lauritz måtte springe over. Hans hårdtprøvede far bad ham og at sætte ned på én af de trætte træstole. Ingen længe sad de to menneskelige væsner af det mandlige køn overfor hinanden i den klaustrofobiske lejlighed. Lauritz' far brød slet ikke øjenkontakt på noget tidspunkt, noget der mildt sagt var lettere ukomfortabelt.

"Hvor er du blevet stor siden sidst jeg så dig," sagde han.

Lettelsen trængte ind. Havde Lauritz hørt sin mor sige det ville han øjeblikkeligt vide, at hun højst sandsynligt henviste til hans morbide overvægt. Men sådan var det ikke nu. For første gang i evigheder oplevede Lauritz, at personen sagde noget til ham uden ilde intentioner. Og er det ikke det, jul handler om? Ikke at ønske lidelse for tykke børn?

"Jeg skal sikre dig, at du får den bedste jul, du endnu har oplevet," lovede farmand. Lauritz stolede fuldt på dette tilsagn - da hans sidste jul eksempelvist endte med, at han skulle fjerne glasskår fra sin afdøde kanin, var standarden ikke særligt høj.

"Vi har simpelthen så meget, vi skal få gjort," fortsatte hans far uanfægtet, "vi skal have styr på adventskrans og juledekorationer og juletræ... Og så har jeg desuden også noget, jeg gerne vil vise dig senere."

Entusiasmen var uden ende. Faren hev med en pibende vejtrækning en enorm, klam og enormt klam bog frem. Telefonen ringede, men den blev ignoreret.

"Intet, siger jeg dig," henåndede han og klappede på omslaget, "er dog mere jule end Julemanden. Og jeg har for nyligt opdaget, at han ikke altid har arbejdet alene!"

Han åbnede febrilsk bogen, så rummet øjeblikkeligt blev indhyllet i en kvælende støvsky. Siden viste en ældre mand i de mest ikoniske pave-klæder. Han så ikke synderligt rar ud, men dette må have være før det kapitalistdannede billede af ham var blevet det mest anerkendte.

"Her har vi så den oprindelige inkarnation af gode gamle Sankt Nikolaus," forklarede han ivrigt, "han var sådan, sådan en biskop, som gav gaver til børn. Helgen på højeste plan, dengang var det bedste, man ønskede sig i December, at undgå spedalskheden."

Uden yderligere forklaring bladrede han om på næste side. Dér kunne man se en illustration af hvad lignede en billig piratkopi af Julemanden, med et gnavent blik og uldent tøj.

"Dette er så, øh, Belsnickel," fortalte faren med lidt mindre dedikation i stemmen, som gjorde det klart, at han ikke havde undersøgt meget om denne bestemte julefyr, "han gjorde sin entré hos familier med uartige børn. De slemme børn fik ingen gaver, men blot kulstykker, som Belsnickel snedigt proppede i deres julestrømper."

"Jeg troede da, Julemanden gjorde det," sagde Lauritz med en spinkel interesse i stemmen. Faren nikkede tilfredst - lige, hvad han havde forventet at høre.

"Min teori er, at Julemanden fyrede sine ledsagere for at beholde sit gode ry."

Så blev der bladret til næste side. Julestemningen blev straks kværket.

På siden var der en illustration af et rædselsfuld, dæmonisk uhyre, som med dens sorte pels på nogle punkter lignede en afskyelig ged. Den var i fuld gang med at hive nogle skrækslagne børn ned i en sæk.

"Her har vi Krampus. Hvis børnene var ekstremt uartige, og jeg mener decideret djævelske, så kom han jo efter dem. Han piskede dem, proppede dem i sin sæk, og tog dem med sig op til det højeste træ. Den 21. december ville han så fortære børnene i et stort, væmmeligt festmåltid. Jeg ved ikke hvor meget jul, der er over det."

Men Julemandens historie var ikke engang det, farmand virkede mest spændt om. Før at man kunne nå at sige det besynderlige navn Belsnickel, var han allerede ude af stolen og på vej mod en lusket dør i hjørnet af rummet. Lauritz var en smule bekymret for sin nærmeste fremtid.

"Nu skal du se løjer," sagde faren og greb fat om håndtaget, "kom lige ind i kosteskabet, og du skal se et bevis på, at de historier ikke bare er indbildning."

Lauritz rejste sig varsomt op fra stolen, som han nu bemærkede var mærkeligt klistret, og traskede hen til sin forstumlede fader. Uden tøven blev døren til kosteskabet flået op, og der blev afsløret et overraskende rummeligt rum med adskillige ikke særligt tiltrækkende trøjer og en obligatorisk kost. Umiddelbart kunne Lauritz ikke se noget bemærkelsesværdigt foran sig, men han lagde med tiden mærke til en fæl stank, som brød ud af kosteskabet som en bølge i eftermæglet af en dømnings dramatiske fald. Lauritz valgte at se ned, og det blev hurtigt til noget, han ville fortryde i resten af sine dage.

Der lå en lav skikkelse på gulvet, som var totalt overdækket af ulækkert, vådt tøj. Det besynderlige væsen gik kun i rødt, og farven så desuden ud til at sprede sig til tøjbunken. Det gik ikke længe, før Lauritz indså, hvad han kiggede på; En død nisse!

Lauritz stivnede. Han havde aldrig set et lig før, og da bestemt ikke et nisselig. Der var ingen tvivl om, at denne hændelse bestemt ville komme på hans barndomstraumaliste.

"Hv-hvad," lykkedes det Lauritz at få stammet.

"Nu skal du høre hvad der skete," gjaldede faren, "denne lille røver besøgte mig i nat for at give mig noget delikat Haribo® slik, men han havde ikke regnet med, at jeg var i fuld gang med at lave nattespejlæg. Jeg blev herreforskrækket da jeg så ham, og det endte minsandten med, at han fik en stegepande lige i fjæset. Det blev så for meget til ham."

Han sparkede blidt til liget med et sympatisk ansigtsudtryk. Lauritz vurderede efter den bitre smag i munden, at han var på nippet til at kaste op.

"Men altså her har vi en virkelig, lev - altså, nu ikke levende, men... en rigtig nisse. Så er der ikke længere nogen tvivl - Julemanden eksisterer."

Han så på sin perplekse søn.

"Men lad os naturligvis ikke lige fortælle andre om dette."

Barnets sind er skrøbeligt, især i den yngste alder. Alting i livet synes at have forstærket betydning for, hvem individet bliver, og hvad der for individet vil ske. Få ting kan have større indflydelse på et barn end at se et uskyldigt væsen som en rar jule-nisse ligge død i et kosteskab med et knust kranie. Men Lauritz' far havde tilsyneladende intet problem med tilstedeværelsen af et lig, da det nok stod lige med hygiejneniveauet i hans eksistens, skønt han ikke lod til at kunne foredrage telefonopkald.

Der blev dog ikke snakket mere om det. Kosteskabet forblev lukket, og faren havde grænseløs glæde for, hvad der skulle nås denne jul. Pludselig var det den første søndag i advent, og faren lod Lauritz tænde lyset i adventskransen, ikke af faderlig vilje, men af frygt for at skulle genopleve brandskader fra barndommen, ifølge den stakkels mand.

Så skulle de uvægerligt have et spil pakkeleg, der viste sig ikke at være den mest spændende måde at bruge tiden på, da de begge var udmærket klar over, hvad der kunne findes i gaverne. Til sidst nåede de uden at sige et ord til en aftale om, at Lauritz fik snurretoppen og Benedict tandpastaen. På trods af, at der ikke var nogle overraskelser i legen, havde de det dog begge sjovt - ikke længere var Lauritz tvunget til at give alle sine gevinster til sin mor.

Derudover skulle der pyntes op i den lettere torturkammer-lignende lejlighed - altså skulle alle tomme flasker fjernes, der skulle gøres rent på alle lokalernes fedtede overflader, og der skulle, som naturligt er, placeres små nissefigurer og lignende sager over det hele.

Lauritz tabte desto værre en lille porcelænsnisse, som skulle stå ovenpå en reol. Med et brag gik dens hoved fra hinanden, da figuren kolliderede med gulvet. Faren veg tilbage. I en dræbende stilhed blev den nu hovedløse nisse på gulvet betragtet.

"Hov," hakkede faren akavet, "det var da uheldigt. Kom så Lauritz, saml den nu op."

De bagte kager, som dog ikke i en menneskelig forstand var spiselige, og én af dagene efterlod faren Lauritz alene i lejligheden. Han skulle "ordne nogle ærinder." Havde Lauritz stadig været ved sin mor ville han have antaget, at der var tale om vilde drukture i den lokale svingerklub. Men efter regnen kom der solskin, om så julen skulle blive hvid eller ej;

Han var jo ude og købe gaver til drengen.

Efterhånden var julen nær. Den sindspenetrerende lugt af død var blevet erstattet af en behagelig aroma, der stammede fra de mange julede stearinlys, som var placeret overalt i gemakket. Faren og sønnen sad på de spæde stole med kopper i hånden, Lauritz med varm kakao, faren med irsk kaffe. De lyttede til Wham!'s *Last Christmas* i mono-version på en forældet ghettoblaster. Dette var efter en hård uge af konstant julehygge.

"Vidste du, at," begyndte faren, som tydeligvist var i en tilstand af komplet sindsro, "*Last Christmas* slet ikke er en julesang?"

Lauritz så på sin far, som forsigtigt nippede til sin alkoholiske kaffe. Var han gået helt fra snøvsen?

"Hvad mener du? Har du ikke hørt titlen," spurgte Lauritz.

"Sangerne har selv sagt det. Udover ordene "*Last Christmas*" har den intet med jul at gøre. De anvendte bare juletemaet for at have relevans i December måned."

"Nå. Det vidste jeg ikke."

"Det er da fascinerende, at sådan et lille trick kunne forvandle den til verdens bedste julesang."

Lauritz havde ingen kommentarer, selvom han foretrak Bjældeklang.

"Jeg har nattevagten," sagde Benedict, som stod i døråbningen med sin sleske frakke på, "så du må blive nødt til at putte dig selv, Lauritz."

Så var han væk, og Lauritz blev tilbage. Han kiggede rundt. Alle nisserne smilede til ham. Alle lysene skinnede for ham. På trods af en masse økonomisk, social og sundhedsmæssig modgang var Lauritz nu sikker på, i årets gladeste tid, at lykken var opnåelig.

Så ringede telefonen. Lauritz tog den op til øret men nåede ej at sige noget for -

"Hej igen. Det er Solvej, fra Guldborgsund Kommune. De har stadig ikke svaret på vores mail. Vi har med rene ord konstateret, at du har ikke tilladelse til at have et barn boende hos dig. Dine leveomstændigheder er simpelthen for ringe, og økonomien bakker slet ikke op..."

Lauritz gispede af ren forskrækkelse. Der blev stille i røret.

"Nå, han lyttede åbenbart ikke. Udmærket. Jeg kommer forbi den 21."

Rædslen regerede. Lauritz følte sig forrådt på højeste plan. Kunne det passe, at hans far slet ikke havde lov til at have ham boende? Havde alle deres hyggelige juleaktiviteter blot taget sted uden lovens vidende? Lauritz fik en væmmelig fornemmelse af angst, der totalt destruerede hans organer i en metaforisk forståelse. Han så slet ikke sin far på samme måde længere. Ikke længere så han en ydmyg men venskabelig mand som prøvede at gøre det bedste ud af sin tilstedeværelse - nu så han en værre bandit, en mester manipulator som var villig til at bryde loven for sine egne selviske mål. Han hadede ham naturligvis ikke, han var trods alt langt bedre end den sindssyge mor, men han havde stadig yderst svært ved at smile, da de pyntede juletræ.

"Ræk mig stjernen," mumlede faren med intens fokus på træets top, "et juletræ er intet uden stjernen. Så er det blot et træ med en masse lort på."

Lauritz nærrede nu en indædt væmmelse for hvert ord, der kom ud af sin fars mund. Det hele virkede som det rene opspind, noget der blot cementerede den fejlfrie, falske fakticitet som han ville have sin søn til at leve efter. Til trods for alle tankerne, der fór rundt i hovedet på ham, gav han ham stjernen, og den blev placeret på træets top.

Det så ikke så dårligt ud endda. Der var dog lidt ridser i lakken.

Men nu var det den 21. December. Lauritz havde ikke fortalt sin far om opkaldet. Han syntes ikke, han fortjente at vide noget om det. Men nu kunne det ikke holdes hemmeligt længere. De var ved at lave noget julekonfekt da der blev banket på den sørgelige dør. Faren virkede helt rundt på gulvet.

"Hvem i al verden...?"

Han slentrede hen til døren og åbnede op. Der stod en slank dame med langt lyst hår i noget stereotypt kontortøj. Hun så ikke glad ud.

"Hvem er -"

"Goddag, Benedict. Det er Solvej, fra Guldborgsund kommune. Dit barn, Lauritz, kommer med mig. Dette er simpelthen ikke acceptabelt."

Hun gik så over til at gribe Lauritz' arm og forlade lejligheden.

Benedict var stum.

Dagen var lige blevet syv gange værre. Solvej trak aggressivt den arme Lauritz ned ad trapperne, uden at se sig tilbage. Lauritz snublede (som resultat af sine platfødder) utallige gange, men Solvejs ubarmhjertige greb om ham forhindrede ham i at falde og muligvis brække nakken.

"Hvor skal vi hen," stammede Lauritz ynkeligt, da de var nået til den nederste etage. Solvej åbnede døren.

"Du skal væk fra ham," svarede hun kynisk, og de gik udenfor. Vejret var gråt.

De travede langs parkeringspladsen, men der var slet ingen biler. Dette fandt Lauritz besynderligt. Skulle de tage bussen? Var kommunekontoret lige i nærheden?

"Det er jo en forfærdelig opførsel," knurrede Solvej, halvt til sig selv, halvt til Lauritz, "sådan noget har konsekvenser, og det skal man lære."

Nu blev situationen decideret uvirkelig. Solvej var slet ikke på vej mod en del af semi-ghettoen, men i stedet på vej mod et dunkelt naturområde, som ikke var langt herfra. Lauritz blev lidt nervøs.

"Hvorfor går vi i den her retning?"

Solvej gav ham et ransagende blik, og her kommer det foruroligende; hendes pupiller lod til at være meget større end før.

"Tro mig, knægt," hvæsedde hun, mens skovens mørke opslugte hende, "jeg bebrejder mest din far for hvad der skete med den stakkels nisse. Men, jeg straffer kun uartige *børn*. Og passiv ondskab er ikke meget bedre end aktiv ondskab - du gjorde intet ved det rådnende lig i din fars skab. Og derfor, kære barn, er jeg kommet efter dig."

Med ét gik hendes krop i opløsning. Så blev den sande skikkelse afsløret.

Det var et mørkt, maliciøst monster.

Sorte og tomme øjne sendte Lauritz et grumt blik.

Væsenet havde en sæk i hånden.

Det var Krampus.

Øjnene sagde alt - død og lidelse var i vente for Lauritz.
"Du er en udmærket fangst," brummede Krampus, som havde totalt forsømt sin tidligere feminine stemme, "du er jo den mest overvægtige ballademager jeg længe har set."

Den sved. Lauritz havde glemt alt om de hyppige fedme-relaterede kommentarer, bøllen Hans Jørgen før i tiden havde plaget ham med. Nu væltede al elendigheden dog ned over ham igen. Han var for lammet til at løbe: Lammet af frygt, lammet af sorg, lammet af nederlag - hele molevitten.

Men så gik det op for ham. Det var jo lige det, det var. Elendighed. Sorg. Frygt.

Krampus smilte fra øre til øre og løftede sækken. Men Lauritz fattede mod og nyt håb og rettede sin ryg i dét han poetisk råbte:

"Du har da ikke ret til at straffe mig for ondskab. Min ondskabsfulde handling, du beskriver, kan jeg da slet ikke tage al skylden for. Nissens drab var min fars handling, men han gjorde det ikke af ondskab, han gjorde det fordi han er en forvirret og desorienteret mand. Han er et produkt af sine omgivelser. Han har ingenting. Og dette er fordi min mor er en mær. Men det er heller ikke fordi, hun er et ubetinget ondt menneske. Hun har nogle mentale problemer som hindrer hendes forståelse for andres følelser.

Er jeg, en relativt indsigtfuld dreng uden nogle hjernemæssige begrænsninger, ond for at lade nissen blive i skabet? Nej! For hele mit liv er jeg både blevet følelsesmæssigt påvirket af min gale mor, min fraværende far og min skoles brutale bølle! Det har gjort, at jeg sjældent siger min egen mening, og at jeg har en tendens til at gå med til absurde ting!"

Krampus tøvede, tilsyneladende overrasket. Så spurgte han: "Hvad så med bøllen?"

Lauritz mistede modet en smule. *Den* del af talen havde han ikke gennemtænkt.

"Øh, han har nok problemer med selvværd, og lader det gå ud over andre..."

Krampus nikkede.

"Jeg kan se, at Hans Jørgen er den eneste, hvis ondskab ikke kan bortforklares. Han er det sande uartige barn, og det er ham, som fortjener min straf. Farvel."

Krampus forsvandt ligeså hurtigt som han var kommet. *Hvad fanden*, tænkte Lauritz.

Da Lauritz kom hjem til lejligheden så den endnu værre ud, end han havde husket. Alting var hulter til bulter. Og midt i rodet sad Benedict, mere deprimeret end den gennemsnitlige enkemand med ekstreme økonomiske og sociale begrænsninger.

Den kraftige dreng kiggede på sin far, og faren gengældte blikket. Da øjenkontakten, som havde domineret den første dag de havde været sammen, blev genoprettet, sprang faren op af stolen, og det endte så i et kram.

"Du er tilbage," sukkede han lettet og klappede Lauritz på ryggen, "jeg ved ikke, hvad du laver her, men du er tilbage."

Lauritz sagde intet.

"Jeg er så ked af, at du skulle opleve dette," stammede han med en rystende stemme, "jeg vidste, der var noget med den elregning, men havde jeg vidst, at det havde noget med dig at gøre, ville jeg ikke have ignoreret dem."

Lauritz så sin far i øjnene.

"Det er okay, far. Jeg er her nu."